

TILSKIPUN EVRÓPUÞINGSINS OG RÁÐSINS 2002/13/EB

frá 5. mars 2002

um breytingu á tilskipun ráðsins 73/239/EBE að því er varðar kröfu um gjaldþol skaðatryggingafyrirtækja

EVRÓPUÞINGIÐ OG RÁÐ EVRÓPUSAMBANDSINS HAFA,

gjaldþoli, skýrslu.

með hliðsjón af stofnsáttmála Evrópubandalagsins, einkum 2. mgr. 47. gr. og 55. gr.,

með hliðsjón af tillögu framkvæmdastjórnarinnar ⁽¹⁾,með hliðsjón af álitum efnahags- og félagsmálanefndarinnar ⁽²⁾,í samræmi við málsmeðferðina sem mælt er fyrir um í 251. gr. sáttmálans ⁽³⁾,

og að teknu tilliti til eftirfarandi:

- 1) Í aðgerðaáætluninni um fjármálaþjónustu, sem leiðtogaráðið studdi á fundum sínum í Köln 3. og 4. júní 1999 og í Lissabon 23. og 24. mars 2000, er viðurkennt mikilvægi gjaldþols váttryggingarfélaga til verndar tryggingatökum á innri markaðnum með því að tryggja að þær eiginfjárkröfur, sem gerðar eru til váttryggingafélaganna, séu í samræmi við eðli þeirrar áhættu sem þau tryggja.
- 2) Fyrsta tilskipun ráðsins 73/239/EBE frá 24. júlí 1973 um samræmingu á lögum og stjórnslufyrirmælum til að hefja og reka starfsemi á sviði frumtrygginga, annarra en líftrygginga ⁽⁴⁾, gerir kröfu um að váttryggingafélög hafi gjaldþol.
- 3) Krafa um að váttryggingafélög, til viðbótar þeim váttryggingaskuldum sem þau mynda til að standa straum af váttryggingaskuldbindingum sínum, komi sér upp gjaldþoli er, til að draga úr sveiflum í starfsemi, mikilvægur þáttur í varfærniseftirlitskerfi til verndar váttrygginga aðilum og tryggingatökum.
- 4) Núgildandi reglur um gjaldþol, sem komið var á með tilskipun 73/239/EBE, hafa í meginatriðum haldist óbreyttar í löggjöf bandalagsins sem fylgdi í kjölfarið, og í tilskipun ráðsins 92/49/EBE frá 18. júní 1992 um samræmingu á lögum og stjórnslufyrirmælum varðandi frumtryggingar, aðrar en líftryggingar (þriðja tilskipun um skaðatryggingar) ⁽⁵⁾ er þess krafist að framkvæmdastjórnin gefi váttrygginganefndinni, sem komið var á fót samkvæmt tilskipun ráðsins 91/675/EBE ⁽⁶⁾ um nauðsyn frekari samhæfingar á

- 5) Framkvæmdastjórnin hefur samið skýrsluna í ljósi tilmællanna í skýrslu um gjaldþoli váttryggingafélaga sem samin var á ráðstefnu yfirvalda sem annast váttryggingaefirlit í aðildarríkjum Evrópusambandsins.
- 6) Niðurstaða skýrslunnar var sú að þrátt fyrir að gildandi kerfi sé einfalt og traust, hafi starfað á fullnægjandi hátt og sé byggt á traustum meginreglum og njóti góðs af miklu gagnsæi hafi í einstaka tilfellum komið í ljós ákveðnir veikleikar, einkum að því er varðar viðkvæma tryggingaáhættu.
- 7) Þörf er á að einfalda og auka núverandi lágmarksábyrgðarsjóði, einkum vegna verðbólguáhrifa á tjónabætur og rekstrarkostnað, frá því að þeir voru upphaflega samþykktir. Viðmiðunarmörkin um það hvenær beita ber lægra prósentustiginu um ákvörðun gjaldþolskröfu á grundvelli iðgjalda og krafna skulu hækkuð til samræmis við þetta.
- 8) Í því skyni að koma í veg fyrir skyndilegar meiri háttar hækkanir á fjárhæð lágmarksábyrgðarsjóðsins og viðmiðunarmarkna í framtíðinni skal koma á fót kerfi sem sér til þess að hækkanir séu í samræmi við evrópska vísitölu neysluverðs.
- 9) Við sérstakar aðstæður, þar sem réttindum tryggingataka er ógnað, er nauðsynlegt að lögbær yfirvöld hafi vald til ihlutunar nægilega snemma en ef til slíkrar ihlutunar kemur skulu lögbær yfirvöld, í samræmi við meginreglur um trausta stjórnun og tilhlýðilega málsmeðferð, gera váttryggingafélagunum grein fyrir þeim ástæðum sem liggja að baki slíkum eftirlitsaðgerðum. Svo lengi sem slíkar aðstæður eru til staðar skal komið í veg fyrir að lögbær yfirvöld votti um nægjanlegt gjaldþol váttryggingafélags.
- 10) Í ljósi markaðspróunar varðandi eðli endurtrygginga, sem keyptar eru af frumtryggjendum, er þörf á því að lögbær yfirvöld hafi umboð til að lækka niðurfærslu gjaldþols við ákveðnar aðstæður.

- 11) Ef tryggjandi minnkar verulega eða hættir alveg nýtryggingum er nauðsynlegt að fastsetja nægjanlegt gjaldþol að því er varðar eftirstæða bótaábyrgð vegna þeirra trygginga sem fyrir eru eins og þær endurspeglast í umfangi váttryggingaskulda.

⁽¹⁾ Stjtið. EB C 96 E, 27.3.2001, bls. 129.⁽²⁾ Stjtið. EB C 193, 10.7.2001, bls. 16.⁽³⁾ Álit Evrópuþingsins frá 4. júlí 2001 (hefur enn ekki verið birt í Stjórnartíðindum EB) og ákvörðun ráðsins frá 14. febrúar 2002.⁽⁴⁾ Stjtið. EB L 228, 16.8.1973, bls. 3. Tilskipuninni var síðast breytt með tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2000/26/EB (Stjtið. EB L 181, 20.7.2000, bls. 65).⁽⁵⁾ Stjtið. EB L 228, 11.8.1992, bls. 1. Tilskipuninni var síðast breytt með tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2000/64/EB (Stjtið. EB L 290, 17.11.2000, bls. 27).⁽⁶⁾ Stjtið. EB L 374, 31.12.1991, bls. 32.

- 12) Að því er varðar sérstaka flokka skaðatrygginga og þar sem tryggingaáhætta er sérlega óstöðug skal núverandi gjaldþolskrafa aukin verulega þannig að tilskilið gjaldþol sé í betra samræmi við raunverulega áhættuþætti trygginganna.
- 13) Til að endurspegla áhrif mismunandi bókhaldslegra og tryggingafræðilegra aðferða er við hæfi að aðlaga á samsvarandi hátt aðferðafræði við útreikning á gjaldþolskröfu þannig að útreikningarnir séu gerðir á samfelldan og samræmdan hátt og tryggingafélögum þannig gert jafnhátt undir höfði.
- 14) Í þessari tilskipun skal mælt fyrir um lágmarksstaðla að því er varðar gjaldþolskröfur og heimaaðildarríkjum skal heimilt að mæla fyrir um strangari reglur fyrir váttryggingafélög sem lögbær yfirvöld þeirra hafa veitt starfsleyfi.
- 15) Breyta ber tilskipun 73/239/EBE til samræmis við þetta.

SAMÞYKKT TILSKIPUN ÞESSA:

I. gr.

Breytingar á tilskipun 73/239/EBE

Tilskipun 73/239/EBE er breytt sem hér segir:

1. Í 1. mgr. 3. gr. komi eftirfarandi:

„1. Tilskipunin nær ekki til gagnkvæmra félaga sem uppfylla öll eftirfarandi skilyrði:

- a) samþykktir þeirra hafi að geyma ákvæði er heimili að krefjast megi sérstakra viðbótarframlaga eða að skerða bætur,
- b) starfsemi þeirra taki ekki til ábyrgðartrygginga – nema þegar um er að ræða hliðarstarfsemi sbr. C-lið í viðauka – eða til greiðslu- og efndaváttrygginga,
- c) árlegar hlutdeildartekjur vegna starfsemi, sem tilskipunin tekur til, nemi minna en fimm milljón evrum, og
- d) minnst helmingur tekna af framlögum vegna starfsemi, sem tilskipunin tekur til, komi frá einstaklingum sem eru í hinu gagnkvæma félagi.

Tilskipun þessi gildir ekki um fyrirtæki sem uppfylla eftirfarandi skilyrði:

- fyrirtækið rekur ekki aðra starfsemi sem fellur undir gildissvið þessarar tilskipunar en þá sem lýst er í 18. greinaflokki, lið A í viðauka,
- starfsemin er einungis staðbundin og bætur aðeins greiddar í fríðu, og
- heildarárstekjur vegna veittrar aðstoðar við einstaklinga, sem lenda í erfðleikum, fara ekki fram úr 200 000 evrum.

Engu að síður skulu ákvæði þessarar greinar ekki koma í veg fyrir að gagnkvæm tryggingafélög sæki um leyfi eða viðhaldi leyfi sínu samkvæmt þessari tilskipun.“

2. Í stað 16. gr. komi eftirfarandi:

„16. gr.

1. Aðildarríki skal gera kröfu um að þau trygginga-fyrirtæki, sem eru með aðalskrifstofu innan yfirráðasvæðis þess, sjái til þess að handbært gjaldþol þeirra vegna starfseminnar í heild sé ætíð fullnægjandi og a.m.k. í samræmi við kröfur í þessari tilskipun.

2. Handbært gjaldþol skal samanstanda af hreinum eignum félags sem ekki tengjast neinum fyrirsjáanlegum skuldbindingum, að frádregnum öllum óefnislegum eignum, þ.m.t.:

a) innborgað hlutafé eða, ef um er að ræða gagnkvæmt félag, upphaflegt stofnfé, að viðbættum reikningum félagsaðila, að uppfylltum eftirtöldum skilyrðum:

i) í stofnsamningi og -samþykktum skal kveðið á um að ekki sé heimilt að greiða félagsaðilum af þessum reikningum hafi það í för með sér að handbært gjaldþol fari niður fyrir tilskilið lágmark eða, ef um er að ræða félagslit, þá skuli fyrst gera upp aðrar skuldir félagsins;

ii) í stofnsamningi og -samþykktum skal kveðið á um að, að því er varðar greiðslur sem um getur í tölulið i) af öðrum ástæðum en við útgöngu félagsaðila, skuli lögbærum yfirvöldum tilkynnt um það með a.m.k. eins mánaðar fyrirvara og geta þau, þar til sá tími rennur út, bannað greiðslu;

iii) eingöngu er heimilt að breyta viðkomandi ákvæðum í stofnsamningi og -samþykktum eftir að lögbær yfirvöld hafa lýst því yfir að þau hreyfi engum andmælum við breytingunni, sbr. þó skilyrðin sem kveðið er á um í liðum i) og ii);

b) varasjóðir (bundnir og frjálsir) sem ekki tengjast váttryggingaskuldbindingum;

c) hagnaður eða tap frá fyrra ári, að frádregnum arðgreiðslum.

Handbært gjaldþol skal lækkað um fjárhæð sem nemur eign váttryggingafélagsins í eigin hlutabréfum.

Að því er þau váttryggingafélög varðar, sem afvaxta eða lækka váttryggingaskuldir vegna tjónaskulda til að taka mið af fjárfestingartekjum, eins og leyfilegt er skv. g-lið 1. mgr. 60 gr. tilskipunar ráðsins 91/674/EBE frá 19. desember 1991 um ársreikninga og samstæðu-reikninga váttryggingafélaga (*), skal handbært gjaldþol lækkað um mismuninn milli óafvaxtaðra váttryggingaskulda eða váttryggingaskulda fyrir frádrátt, eins og tilgreint er í skýringum í reikningunum, og váttryggingaskulda eftir frádrátt. Þessi aðlögun skal gerð að því er allar tegundir áhættu, sem tilgreindar eru í A-lið viðaukans, varðar, að undanskildum þeim tegundum áhættu, sem 1. og 2. greinaflokkur tekur til. Að því er aðra greinaflokka en 1. og 2. varðar, þarf ekki að gera neina aðlögun viðkomandi afvöxtun lífeyris sem fellur undir váttryggingaskuldir.

3. Handbært gjaldþol getur einnig samanstaðið af:

- a) heildarfjárhæð forgangshlutfjár og víkjandi lána sem ekki mega fara yfir 50% af handbæru gjaldþoli eða gjaldþoli sem krafist er, hvort sem lægra reynist, og þar af mega víkjandi lán með fastan lánstíma eða heildarfjárhæð forgangshlutfjár með fastan lánstíma ekki fara yfir 25%, að því tilskildu að ef um er að ræða gjaldþrot eða slit váttryggingafélags verði að vera til bindandi samkomulag um að víkjandi lánnum eða forgangshlutfjúfum sé skipað aftar kröfum allra annarra skuldareigenda og verði ekki endurgreidd fyrr en allar aðrar útistandandi skuldir hafa verið greiddar.

Víkjandi lán verður einnig að uppfylla eftirtalin skilyrði:

- i) aðeins er heimilt að telja með innborgaðar fjárhæðir;
- ii) upphaflegur lánstími lána með föstum lánstíma skal ekki vera skemmri en fimm ár. Eigi síðar en einu ári áður en kemur að endurgreiðslufresti skal váttryggingafélagið leggja fyrir lögbær yfirvöld áætlun um hvernig handbæru gjaldþoli skuli haldið eða það aukið þannig að það nái tilskildu marki á gjalddaga, nema um sé að ræða lán sem unnt er að telja sem hluta af handbæru gjaldþoli og sem unnt er að lækka í áföngum eigi síðar en á síðustu fimm árunum fyrir endurgreiðslu. Lögbær yfirvöld geta veitt heimild til að flýta endurgreiðslu slíkra lána svo fremi váttryggingafélagið sæki um það og að því tilskildu að handbært gjaldþol fari ekki niður fyrir tilskilið lágmark;
- iii) lán, sem eru ekki með föstum lánstíma, skulu vera með fimm ára endurgreiðslu nema lánið teljist ekki lengur hluti af handbæru gjaldþoli eða að samþykki yfirvalda þurfi til að það fái greitt fyrr. Í síðara tilvikinu verður váttryggingafélagið að senda lögbærum yfirvöldum tilkynningu a.m.k. sex mánuðum fyrir áætlaðan greiðsludag þar sem það tilgreinir handbært og tilskilið gjaldþol, bæði fyrir og eftir endurgreiðsluna. Lögbær yfirvöld skulu eingöngu heimila endurgreiðslu fari handbært gjaldþol líftryggingafélagsins ekki niður fyrir tilskilið lágmark;
- iv) lánasamningurinn má ekki fela í sér nein þau ákvæði sem gera ráð fyrir að lán verði undir við einhverjar aðstæður endurgreitt fyrir samþykktan gjalddaga, nema váttryggingafélagið hætti starfsemi sinni;
- v) eingöngu er heimilt að breyta lánssamningnum eftir að lögbær yfirvöld hafa lýst því yfir að þau hreyfi ekki andmælum við breytingunni;

- b) verðbréf án tiltekins lánstíma og önnur skjöl þ.m.t. forgangshlutfjúf, önnur en sem um getur í a-lið, allt að 50% af handbæru gjaldþoli og tilskildu gjaldþoli, hvort sem lægra reynist, sem öll slík verðbréf og víkjandi lán, sem um getur í a-lið, mynda, að því tilskildu að þau uppfylli eftirtalin skilyrði:

- i) óheimilt sé að endurgreiða þau að frumkvæði handhafa eða án samþykkis lögbærs yfirvalds;
- ii) útgáfusamningurinn verður að gera váttryggingafélaginu kleift að fresta greiðslu á vöxtum af láninu;
- iii) skipa skal kröfum lánveitanda á hendur váttryggingafélaginu aftar öllum öðrum kröfum skuldareigenda sem ekki eru víkjandi;
- iv) í skjölunum, sem gilda um útgáfu verðbréfa, skal kveðið á um að nota megi skuldir og ógreidda vexti til að mæta tapi á meðan váttryggingafélaginu er gert kleift að halda áfram starfsemi sinni;
- v) aðeins er heimilt að telja með innborgaðar fjárhæðir.

4. Samkvæmt rökstuddri umsókn fyrirtækis til lögbærs yfirvalds heimaöldarríkis og að fengnu samþykki viðkomandi lögbærs yfirvalds getur handbært gjaldþol einnig samanstaðið af:

- a) helmingi óinnborgaðs hlutfjár eða stofnfjár, þegar hlutinn, sem greiddur hefur verið, jafngildir 25% þess hlutfjár eða stofnfjár, allt að 50% af handbæru og tilskildu gjaldþoli, hvort sem lægra reynist;
- b) kröfum um viðbótarframlög sem gagnkvæm félög eða félög hliðstæðrar gerðar með óregluleg framlög geta gert á hendur félögum sínum á fjárhagsárinu og sem mega nema allt að helmingi mismunarins milli hámarksframlaga og þeirra framlaga sem í raun eru innkölluð; þó geta þessar kröfur ekki numið meira en 50% af handbæru gjaldþoli og tilskildu gjaldþoli, hvort sem lægra reynist. Lögbær, innlend yfirvöld skulu setja viðmiðunarreglur um við hvaða aðstæður heimilt er að taka á móti viðbótarframlögum;
- c) öllum dulðum, nettó varasjóðum sem verða til við mat á eignum að svo miklu leyti sem slíkir duldir, nettó varasjóðir eru ekki stakt fyrirtæki.

5. Breytingar á 2., 3., og 4. mgr., sem gerðar eru til að taka tillit til þróunar sem gefur tilefni til tæknilegrar aðlögunar þeirra þátta sem koma til greina vegna handbærs gjaldþols, skulu samþykktar í samræmi við málsmeðferðina sem mælt er fyrir um í 2. gr. tilskipunar ráðsins 91/675/EBE (**).“

(*) Stjtið. EB L 374, 31.12.1991, bls. 7.

(**) Stjtið. EB L 374, 31.12.1991, bls. 32.“

3. Eftirfarandi grein bætist við:

„16. gr. a

1. Tilskilið gjaldþol skal annaðhvort ákveðið á grundvelli árlegs iðgjaldamagns og framlaga eða á grundvelli meðaltjónakostnaðar þriggja næstliðinna fjárhagsára.

Þegar um er að ræða fyrirtæki, sem aðallega hafa með höndum aðeins eina eða fleiri tegundir áhættu sem falla undir greiðslu-, óveðurs-, hagl-, eða frostvátryggingar, skal þó miðað við sjö síðastliðin fjárhagsár til að finna meðaltjónaþunga.

2. Með fyrirvara um 17. gr skal tilskilið gjaldþol eigi vera lægra en sú niðurstöðutala sem hærrí er þeirra tveggja sem settar eru fram í 3. og 4. mgr.

3. Iðgjaldagrunnurinn skal reiknaður út með því að nota bókfærð iðgjöld eða framlög eins og þau eru reiknuð út hér á eftir eða brúttófjárhæð iðgjalda ársins, hvort sem hærrí reynist.

Iðgjöld eða framlög vegna 11., 12. og 13. greinaflokks, sem taldir eru upp í A-lið viðaukans, skulu hækkuð um 50 %.

Samanlögð iðgjöld eða framlög (þar með talin viðbótargjöld eða viðbótarframlög) sem gjaldkræf voru á næstliðnu fjárhagsári vegna frumtryggingastarfsemi.

Við þessa heildarupphæð bætast innkomin iðgjöld fyrir allar móttekningar endurtryggingar á næstliðnu fjárhagsári.

Frá þessari samtölu dregst heildarfjárhæð niðurfelldra iðgjalda eða framlaga síðastliðins fjárhagsárs, sem og heildarfjárhæð skatta og álagðra gjalda sem innifalin eru í iðgjöldum eða framlögum og heildarfjárhæðinni.

Þeirri fjárhæð, sem þannig fæst, er skipt í tvo hluta, annan, sem nemur allt að 50 milljón evrum, og hinn því sem umfram er þeirri fjárhæð. Reiknuð eru út 18% af fyrri fjárhæðinni og 16% af þeirri síðari og fjárhæðirnar lagðar saman.

Samtalan sem þannig fæst skal margfölduð með hlutfalli milli tjóna þriggja síðustu fjárhagsára, sem fyrirtækið ber í eigin áhættu eftir að hlutur endurtryggjenda í tjónum hefur verið dreginn frá, og tjóna í heild. Þetta hlutfall má þó aldrei vera lægra en 50 %.

Að fengnu samþykki lögbærra yfirvalda er heimilt að nota tölfraðilegar aðferðir til að reikna út iðgjöld eða framlög vegna flokka 11, 12 og 13.

4. Tjónagrunnur skal reiknaður á eftirfarandi hátt, að því er 11., 12. og 13. greinaflokk sem taldir eru upp í A-lið viðaukans, varðar skulu kröfur, það sem lagt hefur verið til hliðar og endurheimt aukið um 50%.

Fjárhæðir tjónagreiðslna vegna frumtrygginga (án frádráttar á tjónum sem endurtryggjendur greiða) á því tímabili, sem tiltekið er í 1. mgr., skulu lagðar saman.

Við þessa upphæð er bætt fjárhæð allra uppgerðra tjóna vegna móttekinna endurtrygginga á sama tímabili og því sem lagt hafði verið til hliðar fyrir óuppgerðum vátryggingarskuldbindingum í lok næstliðins fjárhagsárs, bæði vegna frumtryggingastarfsemi og móttekinna endurtrygginga.

Frá þeirri samtölu á að draga upphæðir endurheimtar á þeim tímabilum sem um getur í 1. mgr.

Frá þeirri upphæð, er þá stendur eftir, dregst það sem lagt hafði verið til hliðar fyrir óuppgerðum vátryggingarskuldbindingum í upphafi annars fjárhagsárs á undan síðasta fjárhagsári sem reikningar eru til fyrir, bæði vegna frumtryggingastarfsemi og móttekinna endurtrygginga. Ef viðmiðunartímabilið, sem komið er á í 1. mgr., er sjö ár dregst það frá sem lagt hafði verið til hliðar fyrir óuppgerðum vátryggingarskuldbindingum í upphafi sjötta fjárhagsárs á undan síðasta fjárhagsári sem reikningar eru til fyrir.

Einum þriðja eða einum sjöunda af þeirri upphæð, sem þannig fæst, en það fer eftir því tímabili sem miðað er við skv. 1. mgr., er skipt í tvo hluta og nemur sá fyrri allt að 35 milljónum evra en hinn síðari því sem umfram er; reikna skal út 26% og 23% þessara hluta hvors um sig og þeir lagðir saman.

Samtalan, sem þannig fæst, skal margfölduð með hlutfalli milli tjóna þriggja síðustu fjárhagsára, sem fyrirtækið ber í eigin áhættu eftir að hlutur endurtryggjenda í tjónum hefur verið dreginn frá, og tjóna í heild; þetta hlutfall má aldrei vera lægra en 50%.

Að fengnu samþykki lögbærra yfirvalda er heimilt að nota tölfraðilegar aðferðir til að reikna út iðgjöld, það sem lagt hefur verið til hliðar og endurheimt að því er varðar 11., 12. og 13. greinaflokk. Þegar um er að ræða áhættu skv. 18. greinaflokk í A-lið í viðauka skal fjárhæð greiddra tjóna samsvara útlögðum kostnaði fyrirtækisins vegna veittrar aðstoðar þegar tjónagrunnur er reiknaður út. Sá kostnaður skal reiknaður út samkvæmt gildandi reglum í heimaáðildarríkinu.

5. Ef tilskilið gjaldþol, eins og það er reiknað út í 2., 3. og 4. mgr., er lægra en tilskilið gjaldþol fyrra árs skal tilskilið gjaldþol nema a.m.k. tilskildu gjaldþoli fyrra árs, margfölduðu með hlutfalli fjárhæðar vátryggingaskuldar vegna tjónaskulda í lok síðasta fjárhagsárs og fjárhæð vátryggingaskuldar vegna tjónaskulda í byrjun síðasta fjárhagsárs. Í þessum útreikningum skulu vátryggingaskuldir reiknaðar út að frádregnum hluta endurtryggjenda en hlutfallið skal aldrei vera hærra en 1.

6. Hlutföllin, sem margfaldað er með í sjöttu undirgrein 3. mgr. og sjöttu undirgrein 4. mgr., lækki í 1/3 ef um sjúkratryggingar er að ræða sem reknar eru á hliðstæðum tæknilegum grundvelli og líftryggingar, ef

- iðgjöld eru reist á tryggingarstærðfræðilegum grunni út frá sjúkratöflum;
- komið er upp sjóði með hækkandi aldri;
- viðbótariðgjöld eru innheimt til að koma upp hæfilegu öryggisálagi;
- vátryggingafélagið getur sagt upp samningnum í síðasta lagi fyrir lok þriðja tryggingarárs;
- samningurinn gerir ráð fyrir því að hækka megi iðgjöld eða lækka bætur jafnvel þegar um er að ræða samninga sem eru enn í gildi.“

4. Í stað 17. gr. komi eftirfarandi:

„17. gr.

1. Ábyrgðarsjóður skal nema þriðjungi tilskilins gjaldþols eins og það er tilgreint í 16. gr. a. Þessi sjóður skal felast í eignum sem tilgreindar eru í 2. og 3. mgr. 16. gr. og, að fengnu samþykki lögbærs yfirvalds heimaáðildarríkis, í c-lið 4. mgr.

2. Ábyrgðarsjóðurinn má þó ekki vera lægri en 2 milljónir evra. Hann skal þó vera 3 milljónir evra þegar starfsemin nær til einhverrar eða allra tegunda áhættu sem 10. - 15. greinaflokkur í A-lið viðaukans taka til.

Aðildarríkjunum er heimilt að kveða á um lækkingu um einn fjórða á lágmarksábyrgðarsjóði þegar um er að ræða gagnkvæm félög og hliðstæð félagsform.“

5. Eftirfarandi grein bætist við:

„17. gr. a

1. Fjárhæðirnar í evrum, sem mælt er fyrir um í 3. og 4. mgr. 16. gr. a og 2. mgr. 17. gr., skal endurskoða árlega frá og með 20. september 2003 í því skyni að hafa hliðsjón af breytingum á evrópski vísitölu neysluverðs sem öll aðildarríkin falla undir eins og hún er gefin út af Hagstofu Evrópubandalaganna (Eurostat).

Fjárhæðirnar skal aðlaga sjálfkrafa með því að auka grunnfjárhæðina í evrum sem nemur prósentubreytingum í vísitölnni á tímabilinu frá gildistöku þessarar tilskipunar og dagsetningar endurskoðunar og hækkuð upp í margfeldi af 100 000 evrum. Ef prósentubreytingin frá síðustu aðlögun er undir 5% fer engin aðlögun fram.

2. Framkvæmdastjórnin skal ár hvert tilkynna Evrópuþinginu og ráðinu um endurskoðunina og aðlöguðu fjárhæðirnar sem um getur í 1. mgr.“

6. Í 2. mgr. 20 gr. kemur „16. gr. a“ í stað „3. mgr. 16. gr.“

7. Eftirfarandi grein bætist við:

„20. gr. a

1. Aðildarríkin skulu tryggja að lögbær yfirvöld hafi vald til þess að krefjast áætlunar um fjárhagslegan endurbata fyrir þau tryggingafélög þar sem lögbær

yfirvöld telja að réttindum tryggingataka sé ógnað. Áætlunin um fjárhagslegan endurbata skal að lágmarki innihalda, fyrir næstu þrjú fjárhagsár, upplýsingar eða sannanir varðandi:

- áætlaðan stjórnunarkostnað, einkum almennan kostnað vegna daglegs reksturs og umboðslaun;
- áætlun með nákvæmu mati á tekjum og kostnaði vegna frumtryggingastarfsemi, móttöku endurtrygginga (inn-endurtrygginga) og endurtryggingaverndar (út-endurtrygginga);
- áætlaðan efnahagsreikning;
- áætlaðar fjármögnunarleiðir til að tryggja að staðið verði við vátryggingaskuldbindingar og tilskildar gjaldþolskröfur;
- heilðarstefnu varðandi endurtryggingar.

2. Þegar réttindum tryggingataka er ógnað vegna versnandi fjárhagslegrar stöðu tryggingafélags skulu aðildarríkin tryggja að lögbær yfirvöld hafi vald til þess að skylda tryggingafélög til þess að hafa tilskilið gjaldþol herra í því skyni að tryggja að tryggingafélagið sé í stakk búið til þess að uppfylla kröfur um gjaldþol í nánustu framtíð. Það skal byggt á áætluninni um fjárhagslegan endurbata, sem um getur í 1. mgr., hversu hátt þetta tilskilda gjaldþol skal vera.

3. Aðildarríkin skulu tryggja að lögbær yfirvöld hafi vald til þess að endurmeta til lækkunar alla þætti sem falla undir handbært gjaldþol, einkum í þeim tilfellum þegar veruleg breyting hefur orðið á markaðsvirði þessara þátta frá lokum síðasta fjárhagsárs.

4. Aðildarríkin skulu tryggja að lögbær yfirvöld hafi vald til þess að lækka niðurfærslu, byggða á endurtryggingu, á gjaldþoli eins og það er skilgreint í samræmi við 16. gr. a, þegar:

- veruleg breyting hefur orðið á eðli eða gæðum endurtryggingasamninga frá síðasta fjárhagsári;
- engin eða lítil yfirfærsla er á áhættu innan endurtryggingasamninganna.

5. Hafi lögbær yfirvöld krafist áætlunar um fjárhagslegan endurbata fyrir tryggingafélag í samræmi við 1. mgr. skulu þau ekki gefa út vottorð skv. 2. undirl. 3. mgr. 10. gr. þessarar tilskipunar, a-lið 1. mgr. 16. gr. tilskipunar ráðsins 88/357/EBE (önnur tilskipun um skaðatryggingar) (*) og 2. mgr. 12. gr. tilskipunar ráðsins 92/49/EBE (þriðja tilskipun um skaðatryggingar) (**) svo lengi sem þau telja að réttindum tryggingataka sé ógnað í skilningi 1. mgr.

(*) Stjtið. EB L 172, 4.7.1988, bls. 1. Tilskipuninni var síðast breytt með tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2000/26/EB (Stjtið. EB L 181, 20.7.2000, bls. 65).

(**) Stjtið. EB L 228, 11.8.1992, bls. 1. Tilskipuninni var síðast breytt með tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2000/64/EB (Stjtið. EB L 290, 17.11.2000, bls. 27).“

2. gr.

Aðlögunartímabil

1. Aðildarríkjum er heimilt að veita fyrirtækjum, sem við gildistöku þessarar tilskipunar annast váttryggingu á yfirráðasvæði þeirra í einum eða fleiri greinaflokkum sem getið er í viðaukanum við tilskipun 73/239/EBE, fimm ára aðlögunartíma, sem hefst daginn sem tilskipun þessi öðlast gildi, til að fullnægja kröfunum sem settar eru fram í 1. gr. þessarar tilskipunar.

2. Aðildarríkjunum er heimilt að veita fyrirtækjum, sem um getur í 1. mgr., er hafa ekki að fullu komið á tilskildu gjaldþoli innan fimm ára, frekari frest, þó ekki lengri en til tveggja ára, til að gera svo, að því tilskildu að fyrirtækin hafi skv. 20. gr. tilskipunar 73/239/EBE lagt fyrir lögðær yfirvöld til staðfestingar tillögur um þær ráðstafanir sem þau hyggjast gera í því skyni.

3. gr.

Lögleiðing

1. Aðildarríkin skulu samþykkja í síðasta lagi 20. september 2003 nauðsynleg lög og stjórnslufyrirmæli til að fara að tilskipun þessari. Þau skulu tilkynna það framkvæmdastjórninni þegar í stað.

Þegar aðildarríkin samþykkja þessar ráðstafanir skal vera í þeim tilvísun í þessa tilskipun eða þeim fylgja slík tilvísun þegar þær eru birtar opinberlega. Aðildarríkin skulu setja nánari reglur um slíka tilvísun.

2. Aðildarríkin skulu kveða á um að ráðstafanirnar, sem

um getur í 1. mgr., skuli fyrst gilda um reikningseftirlit fyrir fjárhagsár sem hefjast 1. janúar 2004 eða á því almanaksári.

3. Aðildarríkin skulu senda framkvæmdastjórninni helstu ákvæði landslaga sem þau samþykkja um málefni sem tilskipun þessi nær til.

4. Framkvæmdastjórnin skal, eigi síðar en 1. janúar 2007, leggja skýrslu fyrir Evrópuþingið og ráðið um beitingu þessarar tilskipunar og, ef nauðsyn krefur, um þörfina fyrir frekari samræmingu. Skýrslan skal sýna á hvern hátt aðildarríkin hafa nýtt sér möguleika þessarar tilskipunar og einkum það hvort sá ákvörðunarréttur, sem innlendum eftirlitsyfirvöldum er veittur, hafi haft áhrif í átt að meiri háttar breytingum á eftirliti á innri markaðnum.

4. gr.

Gildistaka

Tilskipun þessi öðlast gildi á þeim degi sem hún birtist í *Stjórnartíðindum Evrópubandalaganna*.

5. gr.

Viðtakendur

Tilskipun þessari er beint til aðildarríkjanna.

Gjört í Brussel 5. mars 2002.

Fyrir hönd Evrópuþingsins,

P. COX

forseti.

Fyrir hönd ráðsins,

R. DE RATO Y FIGAREDO

forseti.